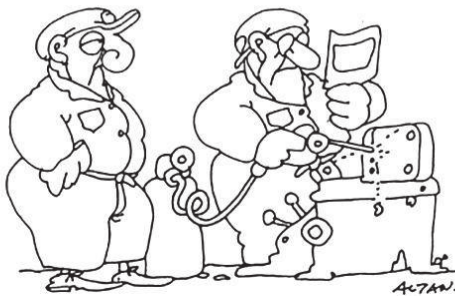

ΕΝΑΣ ΙΟΣ, ΜΙΑ ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΕΙΠΕ
ΟΤΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ
ΘΑ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ
Ή ΕΜΕΙΣ Ή ΑΥΤΟΣ

ΑΣ ΜΑΣ ΠΕΙ
ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΠΟΙΟΣ...
ΜΗΝ ΜΑΣ ΚΡΑΤΑ
ΣΕ ΑΓΩΝΙΑ

Εάν διαβάσεις τις γραμμές αυτές είναι διότι πολλοί από εμάς, εργαζόμενοι/ες σε διάφορους κλάδους και άνεργοι/ες, αποφασίσαμε εν μέσω απαγόρευσης της κυκλοφορίας να συναντηθούμε και να κατανοήσουμε όλοι μαζί αυτό που μας συμβαίνει. Διότι αυτό που μας συμβαίνει δεν είναι απλώς μια υγειονομική κρίση. Νιώθουμε την ανάγκη να μιλήσουμε για τον τρόπο που βιώνουμε την εργασία μας τις μέρες αυτές, διότι όλα αυτά που ακούμε στο δημόσιο διάλογο δε φαίνεται να ανταποκρίνονται στη δική μας πραγματικότητα.

Εδώ και μέρες, κάθε μέρα κι όλη μέρα, το κράτος και τα ΜΜΕ μιλάνε για την “εθνική ενότητα κι ομοψυχία” απέναντι σε έναν αόρατο εχθρό. Πρέπει, λένε, να ενωθούμε όλοι ώστε να ξεπεράσουμε τη νέα αυτή κρίση. Εμείς από την άλλη αδυνατούμε να το καταλάβουμε αυτό. Διότι το “όλοι ενάντια στην κρίση” υπονοεί ότι όλοι μαζί, εργαζόμενοι/ες και αφεντικά, είμαστε σε θέση κοινής δυσκολίας και πρέπει να παλέψουμε παρέα ώστε να ανακάμψουμε. Όμως δεν έχουμε δα και τόσο κοντή μνήμη. Την τελευταία φορά που ακούσαμε τα ίδια ακριβώς λόγια, στην κρίση του 2008, την πληρώσαμε μονάχα εμείς.

Αυτό που όντως βλέπουμε είναι 40.000 συνάδελφους να έχουν χάσει την δουλειά τους μέσα σε μια μόνον εβδομάδα. Συναισθανόμαστε έπειτα το άβολο χαμόγελο όλων μας μπροστά στη φάρσα των 800 ευρώ / 2μηνο που υποσχέθηκε το κράτος, αλλά και την απόγνωση των ανασφάλιστων απολυμένων που τη στιγμή

αυτή είναι αόρατοι σε οποιοδήποτε επίδομα. Βλέπουμε τις άδειες άνευ αποδοχών να πέφτουν σαν βροχή, ενώ δε θα μπορούσαμε να μην προσέξουμε και τη φρέσκια Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου που εξουσιοδοτεί τα αφεντικά να μας μειώσουν κατά 50% τον χρόνο εργασίας / μισθό μας για τους επόμενους 3 μήνες. Εν ολίγοις, επωμιζόμαστε για άλλη μια φορά το βάρος μιας κρίσης, υποχρεωμένοι να ζούμε με επίδομα-χαρτζιλίκι ενώ – όσοι δουλεύουμε ακόμη – γονατίζουμε από τον αυξημένο φόρτο εργασίας εντελώς εκτεθειμένοι στην πανδημία.

ΑΣ βάλουμε κάποια πράγματα στη θέση τους. Οι coustier, οι μεταφορείς, οι ντελιβεράδες, οι εργαζόμενοι/ες στα σούπερ μάρκετ, τα φαρμακεία και σε άλλες τόσες – ενεργές έως και σήμερα – θέσεις εργασίας, πριν από οτιδήποτε άλλο είμαστε άνθρωποι του μεροκάματου που με κίνδυνο την υγεία μας συνεχίζουμε να δουλεύουμε και να μας εκμεταλλεύονται. Όταν μας χειροκροτούν τα αφεντικά και το κράτος τους, δεν είναι επειδή νοιάζονται πραγματικά για μας αλλά αντίθετα επιζητούν την συναίνεση μας για οποιαδήποτε «θυσία» χρειαστεί να κάνουμε για τα κέρδη τους. Από την άλλη, όταν στεκόμαστε εμείς ο ένας δίπλα στην άλλη, είναι επειδή ακριβώς αναγνωρίζουμε την κοινή μας θέση απέναντι σε όλους αυτούς. Δεν είμαστε “ήρωες”, είμαστε εργάτες και εργάτριες.

Σαν να μην έφτανε όλη αυτή η προκλητικότητα, ακούμε ανελλιπώς από την κυβέρνηση και τα κανάλια για την “ατομική ευθύνη” (ή “ανευθυνότητα”) μας απέναντι στην αντιμετώπιση της πανδημίας. Δίνεται η εντύπωση ότι είμαστε εμείς υπεύθυνοι για την κατάσταση και ότι θα είμαστε και οι αποκλειστικοί “ανεύθυνοι” εάν αρχίσουν να αρρωσταίνουν και να πεθαίνουν μαζικά οι συνάνθρωποι μας. Αυτό δε μπορεί να είναι σωστό. Όχι μόνον επειδή βλέπουμε τη μισή κοινωνία κλειδαμπαρωμένη στο σπίτι της και την υπόλοιπη μισή να εξαναγκάζεται – τσαλακώνοντας το δικαίωμα στην αυτοπροστασία – στο να εργαστεί. Αλλά κυρίως επειδή η κυβέρνηση προσπαθεί να αποποιηθεί κάθε ευθύνης, υποκινώντας τον εθελοντισμό και επιμένοντας να μη δώσει ούτε μισό ευρώ για το – ήδη πεσοκομμένο – Εθνικό Σύστημα Υγείας.

Δε βλέπουμε, παραδείγματος χάριν, να φτιάχνει νέες ΜΕΘ, ούτε να παρέχει τις βασικές μάσκες σε γιατρούς και νοσηλευτές, οι οποίοι καθημερινά δημοσιεύουν κραυγές αγωνίας. Δεν προσλαμβάνει επιπλέον μόνιμο προσωπικό το οποίο σήμερα δε φτάνει να αντιμετωπίσει ούτε ένα γερό ξέσπασμα της εποχικής γρίπης, δεν παρέχει δωρεάν τεστ του ιού και δεν επιτάσσει – όπως συνταγματικά υποχρεούται – ούτε μια ιδιωτική κλινική. Αντίθετα, η τελευταία μαζική παραλαβή τεστ, αντί να διατεθεί άμεσα για τη δημόσια υγεία, παραδόθηκε ολόκληρη από το κράτος στις ιδιωτικές κλινικές όπου μας ζητάνε μέχρι και 400 ευρώ για μια εξέταση! Και το κορυφαίο όλων; Στο κατώφλι της πανωλεθρίας, η κυβέρνηση μέσω Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου μίσθωσε 1600 ευρώ/μέρα τις ιδιωτικές ΜΕΘ, ποσό διπλάσιο από τα 800 ευρώ/μέρα που όριζε η συνηθισμένη συμφωνία μεταξύ κράτους και ιδιωτικού τομέα!

Παρατηρώντας όλα τα παραπάνω, θα νόμιζε κανείς ότι πρόκειται για τη μεγαλύτερη φάρσα των καιρών μας. Η αλήθεια όμως είναι ότι το ελληνικό κράτος – τα τελευταία δέκα και πλέον χρόνια – επιλέγει μεθοδικά να πετσοκόβει τη δημόσια υγεία, αβαντάροντας με κάθε μέσο τις ιδιωτικές μεγάλο-κλινικές. Οπότε σίγουρα δεν πρόκειται περί φάρσας, ούτε περί υποκρισίας. Πρόκειται – πιο ξεκάθαρα από ποτέ – για ένα κράτος που δουλεύει για τα κέρδη των επιχειρηματιών

και τα ιδιωτικά νοσοκομεία. Πρόκειται για ένα αστυνομικό κράτος, το οποίο διαχειρίζεται την επιδημία με όρους δημόσιας τάξης, θέλοντας να μας πειθαρχήσει κάθετα, απαγορεύοντας μας να βγαίνουμε από τα σπίτια μας εκτός κι αν είναι να βγάλουμε κέρδη για τα αφεντικά μας. Κι όλα αυτά για μας που έχουμε ένα σπίτι να γυρίσουμε, αντίθετα με τους δεκάδες χιλιάδες μετανάστες που είναι στοιβαγμένοι σε κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης, εγκλεισμός ισοδύναμος με θανατική ποινή εν καιρώ πανδημίας.

Εάν όμως όλοι αυτοί που στέκονται απέναντι μας είναι αποφασισμένοι μια φορά, εμείς είμαστε δέκα. Δε θα ρισκάρουμε την υγεία μας για κανέναν εργοδότη και δε θα ανεχτούμε καμία προσπάθεια μαζικής ενοχοποίησης των συνειδήσεων μας. Όπως το κράτος και τα αφεντικά παίρνουν τα μέτρα τους και συνθέτουν το δικό τους μέτωπο, έτσι κι εμείς πρέπει να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να σταθούμε μαζί – σαν μια γροθιά – ώστε να μην πληρώσουμε την κρίση της πανδημίας! Να καταδείξουμε όλα τα περιστατικά εργοδοτικής καφρίλας και να μην αφήσουμε τίποτα αναπάντητο. Είναι επιτακτικό – τώρα κι όχι μετά – να ενδυναμώσουμε την κοινωνική αλληλεγγύη και να μην αφήσουμε καμία μόνης της και κανέναν μόνο του. Για τους λόγους αυτούς και για όλους τους λόγους του κόσμου, διεκδικούμε κι απαιτούμε:

Άμεση πρόσληψη μόνιμου ιατρικού προσωπικού στο δημόσιο σύστημα υγείας, την άμεση επίταξη όλων των ιδιωτικών ΜΕΘ και δωρεάν τεστ για όλους μας. Θέλουμε, όταν ορισμένοι από μας και τους δικούς μας αρρωστήσουν, να έχουμε όλη την απαραίτητη ιατρική/φαρμακευτική φροντίδα.

Άμεση παύση εργασίας, για όλα τα επαγγέλματα που δεν είναι ζωτικής σημασίας εν καιρώ πανδημίας. Και όταν λέμε ζωτικής σημασίας, εννοούμε για την επιβίωση μας και όχι για τις τσέπες των αφεντικών. Για τους κλάδους που πρέπει να παραμείνουν ενεργοί, απαιτούμε τη μείωση του φόρτου εργασίας, τη πρόσληψη επιπλέον προσωπικού και την λήψη όλου του απαραίτητου εξοπλισμού αυτοπροστασίας.

Ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα για όλους τους μη έχοντες – επισφαλώς εργαζομένους, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες – για όσο διαρκέσει η κρίση του Covid-19 κι ό,τι είναι απαραίτητο για την κοινωνική μας αναπαραγωγή. Απαιτούμε, δηλαδή, τη μείωση κόστους και την επιβολή πλαφόν στα βασικά αγαθά, καθώς και την άμεση παύση πληρωμής ενοικίου και λογαριασμών (για ηλεκτρισμό, νερό κτλ) για όσο διαρκέσουν τα μέτρα καραντίνας.

νομάδες | εργατική συνέλευση στα Βορειοανατολικά